

นิราสร้างห่างเจ้า

ดวงใจ

ตัวพี่จำจากไกล

แนงน้อง

มีอาจหักอาลัย

ถึงแม่

นางเฮย

หลับตื่นใจกุ๊กกึ่ง

รำร้องครวญหา

เสียงอ่านโคลงดังก้องโสตประสาท ทำให้เผลอเผลอซึ่งฟูฟ่ลบลบอยู่นมมหนึ่งขงโต๊ะ

ไม่ได้ต้องเงยหน้าขึ้นมองคนนั้นที่

คนนี้ที่อย่างฉงน

“

ใครอ่านโคลง

” หล่อนถามด้วยเสียงอันดัง

เพื่อนที่นั่งอยู่โดยรอบหันมามองหญิงสาวเป็นตาเดียว เพราะไม่มีใครได้ยินเสียงดังกล่าว

แม่แต่น้อย

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

“

โคลงอะไรหรือเอม

” ญาติตาเพื่อนสนิทของหล่อนถามอย่างสงสัย

เอมเอมส่ายหน้าแล้วตอบเพื่อน

“

คงฝันไปนะ

เมื่อกี้งีบหลับไป

”

ญาติตาพยักหน้าแล้วชวนเพื่อนให้หันไปสนใจกับการแสดงของเด็กๆ เขา
ที่เตรียมการ

มาต้อนรับคณะของหล่อนโดยเฉพาะ

“

โคโง่ซ่าบ้า

ซ่าบ้าว่าโบทาซา

โคโง่ซ่าบ้า

ซ่าบ้าว่าโบทาซา

เมอพาโยแลโลพามา

บ้าหล่นน้ำก็พาทาลา

.....

” เสียงเพลงที่เด็กๆ ร้องดังขึ้น

“

เพลงภาษาอีก้อหรือญา

”

เอมเอมสงสัย

เพื่อนที่นั่งถัดไปหัวเราะคิกคักแล้วตอบเสียเองว่า

“ เอมเคยได้ยินเพลงนี้มั๊ย ..คนโง่สร้างบ้าน

สร้างบ้านไว้บนหาดทราย

..

นี่ก็เพลง

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

เดียวกันนั้นแหละ

เด็กชาวเขาพูดไทยไม่ชัด

”

เมอเมมยิ้มอย่างนึกเอ็นดูความพยายามของเด็กๆ เด็กน้อยที่ร้องเพลงอยู่บนเวทีลั่นแต่

จิตใจใสบริสุทธิ์

ป่าเขาอันกว้างใหญ่นี้ไม่มีสิ่งใดมาปรุงแต่งสิ่งเลวร้ายให้แก่พวกเขาได้เลย

หญิง

สาวได้แต่ภาวนาให้เป็นเช่นนั้นตลอดไป

เมอเมมและเพื่อนๆ เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ ทุกคนเป็นสมาชิก

ชมรม

ที่เพื่อน้อง

ซึ่งเป็นชมรมที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กยากจน โดยจะจัดงานขึ้นในวันเด็ก

ของทุกๆ ปี

สำหรับปีนี้ทุกคนลงมติดกันว่าจะนำเครื่องใช้และทุนการศึกษา来帮助เหลือเด็ก

ชาวเขานดอยผาค่า

ซึ่งมีอาณาเขตติดกับประเทศพม่า

งานวันเด็กผ่านไปอย่างสนุกสนานและเรียบร้อย เมื่อทำความสะอาดสถานที่เสร็จแล้ว

ทุกคนจึงไปรวมตัวกันบนรถบรรทุกสิบล้อซึ่งเป็นพาหนะของชมรมในการเดินทางครั้งนี้

“ คินนี่เราจะพักกันที่หมู่บ้านชายแดนไทย-พม่า นะครับ

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

ท่าน

ส.จ.

ของที่นี่ได้จัดอาหาร

มาเลี้ยงและจัดหางานดนตรีร่วมสมัยมาเล่นให้พวกเราฟังด้วย

”

ประธานชมรมกล่าว

คำบอกเล่าของเขาเป็นที่พอกพอใจของเหล่านักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง
เพราะหลังจากที่

กล่าวจบก็มีเสียงปรบมือเกรียวกราวดังขึ้นตามหลัง ครูใหญ่รูดจึงเริ่มขับเร็วขึ้น
ละอองฝุ่น

สีน้ำตาลแดงม้วนตัวเข้ามาคลเคล่้ง เหล่านักศึกษาจึงยุติการสนทนา
เปลี่ยนมาเป็นการ

นั่งขัดสมาธิและนำผ้าคลุมหัวกันจ้่าละห้วน

ที่พักที่ท่านส.จ.จัดให้นั่นเป็นบ้านที่ปลูกสร้างแบบชาวจีน เพราะชาวบ้านส่วนใหญ่เป็น

ชาวจีนฮ่อจึงมีชีวิตความเป็นอยู่คล้ายคลึงกับชาวจีนมาก โดยช่วงเช้าเด็กๆในหมู่บ้านจะต้องไป

เรียนโรงเรียนไทยภาคบังคับ ส่วนในช่วงเย็นนั้นทุกคนจะต้องไปเรียนภาษาจีนที่โรงเรียนอีก

แห่งหนึ่งเป็นกิจวัตร

เมื่อเอมรีบอาบน้ำแต่งตัวตั้งแต่หัวค่ำ หญิงสาวยอมรับว่าไม่คุ้นเคยกับอากาศของที่นี่

เพราะแม้จะเป็นเวลาเพียงแค่มุมมั่วๆแต่อากาศกลับหนาวเย็นและขึ้นไปด้วยละอองน้ำค้างเสีย

แล้ว

นักศึกษาชายจึงช่วยกันก่อไฟและหาเสื่อมาปูไว้โดยรอบเพื่อเตรียมสำหรับงานเลี้ยง

ที่ท่านส.จ.จัดต้อนรับ

กว่าเธอจะมาออกมาสวมทับกับเพื่อนๆก็เป็นเวลาเกือบสองทุ่ม
วงดนตรีที่มาแสดง

กำลังขับขานบทเพลงเป็นที่ถูกอกถูกใจของเพื่อนนักศึกษา

“
เอมมานั่งด้วยกันนี่มา
”
ญาติเธอออกมาต้อนรับ

เธอเอมยิ้มและพยักหน้า
แต่หล่อนกลับต้องขมวดคิ้วเมื่อได้กลิ่นสุราโชยมา

“ นี่ญาติมึนเหล้าด้วยหรือ ”

เธอเอมไม่เคยลืมนองของมีนเมาทุกชนิด ในขณะที่ญาติเป็นนักดื่มตัวยง
เนื่องจาก

หล่อนมีลักษณะคล้ายหอมบอยจึงเข้ากับเพื่อนผู้ชายได้โดยง่าย

“
อากาศมันหนาวนะเอม
เหล้ามันช่วยให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายเราได้

ลองดูสักแก้วไหม

”

ญาติให้เหตุผล

เมื่อเอมส่ายหน้าปฏิเสธแต่ก็ยอมเดินตามไปนั่งข้างๆกองไฟอย่างง่ายดาย

คืนนี้เป็นคืนเดือนเพ็ญ ดวงจันทร์กลมโตทอดแสงฉาบพากฟ้าให้เป็นสีทองระเรื่อ
อีกทั้งยัง

ไม่ลืมแบ่งปันแสงสีนวลมายังพื้นโลก

ทำให้ค่ำคืนนี้ไม่มีมืดมิดเกินไปนัก

เมื่อเอมมองบรรยากาศ

รอบตัวด้วยความตื่นเต้น บ้านทรงจีนเด่นตระหง่านอยู่ท่ามกลางความมืด

ถัดจากตัวบ้านเคย

มองเห็นต้นโหระพาหลายต้นในตอนกลางวัน ในค่ำคืนนี้ก็กลับเต็มไปด้วยกิ่งห้อยที่กระพริบแสง

พรางพรายราวกับหมุดดาวนับพันดวงที่ร่วงหล่นจากพากฟ้าให้หญิงสาวได้ชื่นชม

ญาติาชวน

เมื่อเอมชิมอาหารหลายชนิดที่ห่อหุ้มไม่เคยรับประทานมาก่อน พร้อมกับร้องเพลงคลอไปกับวง

ดนตรีที่กำลังบรรเลงเพลงอย่างสนุกสนาน เช่นเดียวกับเพื่อนคนอื่นๆที่ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับ

เสียงเพลงและบรรยากาศอันหนาวเหน็บ

“ เอม..เราว่าญาติเราดีมากแล้ว

เอมพาไปนอนก่อนดีไหม

”

ประธานชมรมแอบมา

หลอนในเวลาประมาณสี่ทุ่ม

จริงอย่างที่เขابอก

ญาติมามายจนแทบทรงตัวเอาไว้ไม่อยู่

หลอนนั่งโยกไปโยกมา

ตามเสียงเพลงจนเกือบล้มพับไปหลายครั้ง

“ เดี่ยวเอมพาไปเอง..เกิดช่วยพุงญาหน่อยได้ไหม ” ประโยคแรกหลอนรับคำหัวหน้า

ชมรม

ส่วนประโยคหลังนั้นหันไปขอความช่วยเหลือจากกระทัด

เพื่อนหญิงที่นั่งอยู่ติดกัน

“

ได้จะ

” กระทัดรับปากอย่างเต็มใจ

หญิงสาวทั้งสองช่วยกันพุงญาตาเข้าไปในบ้าน แล้วพาหลอนขึ้นไปนอนบนที่นอนที่

ได้จัดเตรียมไว้

เนิ่นนาน..หลังจากมุดลูกมุดนัยอยู่หลายรอบ

ญาดาก็กลับไป

“

เกิดว่าจะนอนแล้วละเอม

อากาศข้างนอกหนาวเหลือเกิน

เอมรอให้เกิดหลับก่อน

ค่อยออกไปข้างนอกได้ไหม

เกิดกลัวผี

”

การเกิดขอร้อง

เนื่องจากหลอนเป็นคนขี้กลัว

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

อย่างมาก

“

ได้ลิ้ม

เดี๋ยวเอนนอนพร้อมเกิดเลยก็ได้ ”

เเมอเอมรับปาก

หญิงสาวทั้งสองสวดมนต์เสร็จแล้วจึงพากันล้มตัวลงนอน ขณะที่เเมอเอนกำลังเคลิ้ม

หลับ

หลอนก็ต้องตกใจตื่น

เมื่อญาติาคุดลุกขึ้นนั่งพร้อมกับหลับหูหลับตาเรียกเเมอเอนดังลั่น

“ เอมๆ..มาดูนี่ ”

เเมอเอนและการเกิดต่างลุกขึ้นนั่งมองดูเพื่อน ซึ่งทั้งสองเข้าใจว่าหลอนกำลังละเมอ

“

ดูอะไรหรือญา

”

เเมอเอนถามอย่างสงสัย

“ พี่ ...

พี่เขานั่งอยู่บนชื่อ

”

ญาติาคอบ

เมื่อได้ยินดังนั้นการเกิดก็กระโดดโหยงเข้ามานั่งจนชิดเเมอเอน
แล้วกอดแขนหลอน

ไว้แน่น

“

ไม่ต้องกลัวหรือเกิด

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

ไม่เห็นมีอะไรเลย

เกิดไม่เห็นหรือว่าญาเขาลับหูลับตาพูด

คงจะละเมอเท่านั้นเอง

”

เผลอเผลอปลอบเพื่อน

“ เอม..ที่เค้านอนอยู่ที่นั่นเป็นร้อยๆปีแล้ว กว่าที่จะได้พบเอมอีกครั้งช่างยาวนานเหลือเกิน

”ญาดายังคงพูดไม่หยุด

เผลอเผลอเริ่มสงสัยในสิ่งที่เพื่อนเล่า ญาดากำลังกล่าวพาดพิงถึงตัวหล่อน

“

พี่เขารักเอนนะ

.. เขาจะไปส่งจนถึงกรุงเทพฯ

ไม่ต้องกลัวหรอก

เขาอยู่ข้างเอนเสมอ

”

“

ผีแน่

ๆ

อยู่ไม่ได้แล้ว

เกิดออกไปก่อนนะเอม”

พูดจบการะเกดก็รีบวิ่งพรวดพราดออก

จากบ้านไปอย่างหวาดกลัว

สักพักคนอื่นๆก็วิ่งกรูกันเข้ามาในบ้านด้วยความหวังใยเพื่อน

“

ญาเป็นอะไรไปหรือเอม

”

ประธานชมรมถาม

“

ญาเพ้อ

”

หล่อนปิด

เพราะจริงๆแล้วหล่อนเองก็เริ่มเชื่อในสิ่งที่เพื่อนบอก

“ ใต้ต้นฉำฉาด้านซ้ายของก้อนหินใหญ่
ขุดลงไปให้ลึก
พี่เขาบอกว่ามีของที่เขาจะให้แก่ ”

สไบแพรอยู่ในนั้น

”

ญาติพูดเสียงดังขึ้น

“ไปขุดสิ

...

ไป

! ” ญาติตะโกนลั่นเนื้อตัวสั่นเทา

“

เอาพระมาคล้องคอญาติไว้

”

ประธานชมรมบอก

“

อย่างนะ

! .. ไปทำตามทีบอกเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นข้าจะพานั่งนี้ไปอยู่ด้วย..ไปสิ ”

เสียงญาติย้ำ

ขณะที่ทุกคนกำลังลังเลว่าจะทำอย่างไรดี เณรเองจึงตัดสินใจเสียเอง

“

ขอไฟฉายหน่อย

เณรมองว่าจริงๆจะจริงอย่างที่ญาติพูดหรือเปล่า ”

ประธานชมรมพยักหน้าแล้วถามอย่างสงสัย

“ แล้วต้นฉำฉานี้หน้าตามันเป็นยังไง ”

“
ต้นก้ามปูไง
”

เพื่อนคนหนึ่งบอก
เขารู้จักเพราะเป็นคนทางภาคเหนือ

วงดนตรีหยุดเล่นไปนานแล้ว เพราะนักศึกษาพากันไปมุงอยู่ใต้ต้นก้ามปูต้นใหญ่แทน

ทุกคนต่างจ้องมองเพื่อนผู้ชายสองคนที่ใช้จอบขุดลงไปตามที่ญาติบอก

ขุด..ขุด..ขุด..จนกลายเป็นหลุมกว้าง

“
ไม่เห็นมีอะไรเลย
” เขาเงยหน้าขึ้นมากบอกเสียงหอบ

“
แกร่ง
!” เสียงจอบกระทบโลหะดังขึ้น

ทุกคนจึงหันไปสนใจกับวัตถุที่อยู่ในหลุม ไม่ช้ามันก็ถูกนำมาวางไว้ข้างๆกองไฟ

หีบเล็กๆที่มีสนิมเกาะเซอร์อะกำลังเป็นศูนย์รวมความสนใจของทุกคน
ญาติเป็นคนเปิดหีบนั้น

ออก ภายในยังมีกล่องไม้ๆอีกกล่องหนึ่ง แล้วทุกคนก็ต้องมุงเมื่อหญิงสาวเปิดกล่องไม้้ออก

สิ่งที่อยู่ในกล่องไม้เป็นกำไลทองคำหนึ่ง ลวดลายที่ปรากฏอยู่นั้นบ่งชี้ว่าเป็นศิลปะของ

เมื่อหลายร้อยปีก่อน

“ นี่เป็นของที่จะมอบให้สไบแพร แต่เสียดายที่เขาไม่มีโอกาส
รับไว้สิเอม

..

พี่เขาให้
”

ญาติบอกพลางยื่นกำไลคู่นั้นให้แก่เพื่อนรัก

“

รับสิ
”

ญาติพูดเสียงเกือบตวาด

เอมเอมยื่นมือออกไปรับ

ฉับพลันญาติาก็ล้มตึงลงไปนอนแผ่หลายอย่างไร้เรี่ยวแรง

คำคืนนั้นผ่านไปด้วยดี เมื่อรับประทานอาหารเข้ากันเสร็จแล้ว
รถบรรทุกคันใหญ่ก็พา

ทุกคนออกมาจากหมู่บ้านเพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ ผู้ยังคงติดตามหลังเข็นเดียวกับช่วงขา

มา

จะต่างกันก็ตรงความรู้สึกของผู้จากไปเท่านั้น เนื่องจากช่วงเวลาสามวันที่อยู่บนดอย

แม่เล่ามาทุกคนต่างรู้สึกผูกพันกับเมืองอันเจิบสงบ

น้ำค้างยามเช้า

และอากาศหนาวเหน็บ

ซึ่งเป็นเสน่ห์ที่หาไม่ได้จากเมืองหลวง

รถแล่นลัดเลาะไปตามถนนแคบๆที่ทอดยาวไปตามแนวสันเขา

เอมเอมนั่งมองต้นสน

สองข้างทางที่โอนเอนไปตามแรงลม หมอกยังคงโปรยปรายลงไม่ขาดสาย
ทำให้ยากต่อการ

มองเห็นทางในระยะไกล
ในขณะที่หลายๆคนเริ่มตาบอดด้วยความง่วง
วินาทีนั้นคนขับรถกลับ

กะระยะในการเลี้ยวผิด
รถทั้งคันเสียหลักตกลงไปตามไหล่เขา
เสียงคนหวีดร้องด้วยความ

ตกใจดังลั่นป่า
ไม่นานนักมันก็หยุดนิ่งเมื่อพุงชนเข้ากับต้นสักต้นใหญ่
โชคดีที่รถแล่นด้วย

ความเร็วไม่มากนักจึงไม่พลิกคว่ำ
แต่กระนั้นหลายๆคนก็ได้รับบาดเจ็บ

“

เอมๆเป็นอะไรไป
” ญาดาร้องเรียกเพื่อนที่นอนแน่นิ่ง ทั้งๆที่ตนเองก็เลือดไหล

อาบแก้ม

เจ็บ..ไม่มีเสียงตอบจากเธอ

หญิงสาวดำดิ่งไปสู่ความทรงจำที่ถูกลืมแต่กลับฝังลึกในจิตวิญญาณ

“ พี่แสงจักไปนานสักเท่าใด ” หญิงสาวผู้มีดวงตาเศร้าสร้อย
เอ่ยถามชายคนรัก

ยามใกล้ถึงเวลาต้องจากกัน

“ พี่ตอบเจ้ามิได้ดอกสไบแพร แต่สัญญาว่าหากรู้แพ้รู้ชนะวันใด
พี่จะรีบกลับมาหาเจ้า
”

ขุนแสงตอบโดยกลั่นความรู้สึกสะเทือนใจเอาไว้อย่างยิ่งยวด

การตามเสด็จเจ้าเหนือหัวไปปรบครานี้หนักหนานัก เมื่อฝ่ายพมามีกำลังมากกว่าชาว

กรุงศรีอยุธยาหลายเท่าตัว ถึงกระนั้นเขาก็อยากปลอบหญิงคนรักให้คลายกังวล

“ พี่ไปรบเพื่อรักษาบ้านเมืองของเรา เจ้าเหนือหัวเคยอยู่เมืองพมามาก่อน
ย่อมรู้

แผนการรบของข้าศึกดี
เจ้ามิต้องกลัวดอก
อย่างไรเสียพี่เชื่อว่าเราจะต้องเป็นฝ่ายมีชัย
”

“ ข้าจักรอพี่แสงอยู่ที่นี้ ”

นางบอก

ขุนแสงยิ้มปลอบใจหญิงคนรักพลางเอ่ยถาม

“ สไบแพรอยากได้กำไลทองอย่างนั้นฤฯ แล้วพี่จักหากำไลจากเมืองเชียงใหม่มากำนำล

เจ้า
”

“
ข้าจะรอ
” นางเงยหน้าขึ้นมองเขาทั้งที่น้ำตาไหลอาบแก้ม

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

ความดำมืดครอบคลุมความนึกคิด แล้วจึงมองเห็นแสงสว่างวาบขึ้นมาแทนที่

ผู้คนลอยคละคลุ้งอยู่เหนือสมรภูมิรบ ยากที่จะแยกออกว่าฝ่ายใดคือทหารจาก

กรุงศรีอยุธยาหรือทหารของพม่า ขุนแสงพยายามต่อสู้อย่างสุดกำลัง ในใจนึกถึงบ้านเมืองและ

นางอันเป็นที่รักเขาไม่เคยลืมคำสัญญาที่ให้ไว้ ไม่ว่าจะอย่างไรคำสัญญาของเขาจะต้องคง

เสมอ

ด้วยเหตุนี้ก่อนออกรบเขาจึงฝากฝังขุนเรืองผู้เป็นสหายรัก

“ ข้าได้ฝังของที่จะมอบให้สไบแพรวไว้ข้างก้อนหินใหญ่ที่อยู่ติดกับค่าย

หากบุญ

ข้าหาไม่แล้ว

ขอให้เจ้านามันไปมอบให้แก่นางแทนข้าด้วย ” ขุน

เรืองรับคำเพื่อน

แล้วจึงก้าวลงสู่สนามรบเช่นเดียวกัน

ขุนแสงเป็นทหารเอกผู้หนึ่งของเจ้าเหนือหัว ซึ่งมีหน้าที่คอยคุ้มกันพระองค์ให้รอดพ้น

จากภัยอันตราย

แต่แล้วเมื่อแม่ทัพพม่าจางคมดาบมาทางพระองค์ เขาจึงใช้ร่างของตนรับคมดาบ

นั้นแทน

การรบครั้งนี้จบลงด้วยการที่กรุงศรีอยุธยาเป็นฝ่ายมีชัยเหนือข้าศึก

แต่กลับต้อง

สูญเสียทหารกล้าไปถึงสองคน

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

คือขุนแสงและขุนเรือง

บรรพชนภาคภูมิใจเสมอที่ได้สละชีพเพื่อ

แลกกับแผ่นดิน

จักเสียดายเพียงประการเดียวเท่านั้น คือมีอาจอยู่เคียงข้างนางอันเป็นที่รักได้

อีกต่อไป

“ เฮ้ยๆ..เอมฟื้นแล้ว ”

ญาติาคะโกนอย่างยินดี

ทุกคนได้รับบาดเจ็บคนละเล็กคนละน้อย

ยกเว้นเอมที่สลบไป

ทั้งๆที่ปราศจาก

บาดแผลใดๆ

เพื่อนจึงพากันเป็นห่วงหล่อนเหลือเกิน

“ ติดต่อเจ้าหน้าที่ได้แล้ว อีกชั่วโมงหนึ่งตำรวจจะมาถึง ” ประธานชมรมบอกอย่างยินดี

ก่อนที่จะหันมาถามผู้ที่เพิ่งฟื้น

“ เอมละ..เป็นยังงัยบ้าง ”

“

ไม่เจ็บตรงไหนเลยคะ

นอกจากรู้สึกว่าจะเคล็ดนิดหน่อย ”

หล่อนตอบเสียงสั้น

หญิงสาวเดินเลี่ยงไปหยิบกระเป๋าสะพาย พลังล้วงมือเข้าไปหยิบกำไลทองคู่นั้นขึ้นมา

น้ำตาเอมเริ่มดวงตา

ในขณะที่มือกำกำไลทองคู่นั้นไว้แน่น หล่อนยังจำเสียงกระซิบจากเขา

เรื่องสั้น..สัญญาใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 09 ตุลาคม 2008 เวลา 07:25 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 01 กันยายน 2021 เวลา 18:46 น.

ได้ดี

“

ไม่ต้องกลัวดอก

ที่ไม่มีวันยอมให้เจ้าเป็นอันตราย คำสัญญาของชายชาตินักรบจะไม่มี

วันกลับคำ

ที่จะรอสักวันที่ได้อยู่เคียงข้างเจ้าอีกครา ”

กำไลทองคำนี้

แทนใจ

จำห้างร้างอาลัย

ห้วงเจ้า

แมนตองจากพรากไป

เหมือนอยู่

คู่เฮย

ตัวพี่ยังเฝ้า

ห้วงน้องนางเดียว